

Bạn Bè Của Tôi Là Đại Thần

Contents

Bạn Bè Của Tôi Là Đại Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8: Phiên Ngoại Nhỏ: Trùng Hợp	14

Bạn Bè Của Tôi Là Đại Thần

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ăm áp, 1×1, trúc mã trúc mã, một chút vườn trường, đoản văn, HE,...Nhân vật chính: Hồ Lục x Vương Tây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-be-cua-toi-la-dai-than>

1. Chương 1

“Hồ lô, hồ lô...”

Khi Vương Tây chạy ào vào phòng Hồ Lục, Hồ lục còn đang nằm trên giường chơi điện thoại, miễn cưỡng ngẩng đầu nhướn mày nhìn cậu một cái, hỏi: “Gọi cái gì?”

“Giới thiệu một quyển tiểu thuyết cho cậu đó, cậu nhìn sẽ biết, đọc đặc biệt hay!” Vương Tây kích động nói.

“Tên sách là gì?” Hồ Lục có chút ngạc nhiên nội dung trong sách viết gì, lại có thể khiến Vương Tây phá lệ chạy đến giới thiệu với mình.

Thằng nhóc kia từ sau khi tốt nghiệp trung học nghỉ hè liền đam mê đọc tiểu thuyết, cầm điện thoại đọc cả ngày kể cả khi ăn cơm, đi đường cũng phải đọc, đi nhà cầu cũng vẫn còn đọc, trước khi ngủ say nhất định phải đọc! Chẳng qua giới thiệu sách như lần này quả thật là lần đầu tiên.

“Cậu nhìn sẽ biết!” Đôi mắt to của Vương Tây sáng long lanh, nghiêm túc trả lời.

“...Tớ hỏi cậu tên sách là gì?” Hồ Lục đỡ trán.

“Cậu nhìn sẽ biết!” Vương Tây lớn tiếng lặp lại lần nữa.

“...” Thật sự là ông nói gà bà nói vịt! Hồ Lục im lặng một lúc, nhịn thôi thúc muốn đập đầu đối phương xuống, đang định hỏi lại lần nữa, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó...

Chắc là... không trùng hợp thế chứ?! Làm gì có người không có khả năng đặt tên giống hần, đặt một cái tên sách nhằm chán là “Nhìn, cậu sẽ biết” hả?! (Cam: nguyên văn là “làm cái nhằm chán như vậy khiếm biển văn tên là...”, biển ở đây là cái biển ấy, đại loại như biển hiệu gì gì đấy, ở trên có chữ thể hiện nội dung nhất định đặt ở chỗ mà người ta thường thấy, ở đây được hiểu là tiêu đề của quyển sách.)

Vì thế Hồ Lục lại sửa miệng hỏi: “Tác giả là ai?”

“Tử Kim Hồ Lô đó, cuối cùng tớ cũng tìm được định mệnh của đời mình rồi!” Vương Tây vui mừng đến mức chỉ thiếu chút nữa đã ôm ngực luôn rồi, chẳng qua xét thấy động tác này thiếu nữ quá mức, vẫn nên đặt trong lòng là được rồi, hi hi...

“...” Quả nhiên! Vừa nghe thấy cái tên đó, trái tim nhỏ bé của Hồ Lục chợt nảy lên một cái... Tử Kim Hồ Lô nói ra từ miệng của Vương Tây, thật không khéo, hoặc phải nói là thật sự rất trùng hợp, chính là hần.

Vừa nhắc tới tác giả, Vương Tây liền như máy hát không thể ngậm miệng lại được. Cậu đọc tiểu thuyết trên internet lâu như vậy, chưa từng chú ý tên tác giả. Tử Kim Hồ Lô là tác giả do một em gái hủ nữ giới thiệu cho cậu, lúc vừa nhìn thấy cái tên đó cậu liền nhớ đến người nào đó đầu tiên — Hồ Lục. (Cam: Hồ Lục là (đọc là hú lù), hồ lô là (đọc là hú lú), nói chung đọc na ná nhau nên nó thành biệt danh của bạn Hồ Lục luôn.)

Cậu tùy tiện tìm tới một quyển sách của vị tác giả kia, ai biết vừa nhìn thấy liền vùi đầu vào, đọc xong một quyển còn chưa đủ thỏa mãn, lại tiếp tục download mấy quyển sách khác của tác giả đó. Sau khi đọc hết toàn bộ có một cảm xúc tuôn trào, tại sao trên đời này có thể có người viết văn hợp với ý của mình như thế chứ!

Cho nên lúc này Vương Tây đã trở thành fan nào tàn của Tử Kim Hồ Lô, lượn quanh* một vòng còn tìm ra blog và weibo của đại thần Hồ Lô, từ nay về sau ngày càng kiên định rằng hồ lô gì gì đó tuyệt đối là linh vật mình yêu thích nhất a! (Cam: *lượn quanh – chỗ này vốn là sang sông (), nhưng để sang sông thì kỳ quá nên mình mạn phép sửa lại một chút.)

Nhưng không phải là 3D có bạn bè hồ lô, 2D* có Tử Kim Hồ Lô, hồ lô, hồ lô, hồ lô, thật nhiều hồ lô... (Cam: *tam thứ nguyên, nhị thứ nguyên = ba chiều, hai chiều aka 3D, 2D.)

“Không cần đọc tớ cũng biết.” Hồ Lục nhỏ giọng lẩm bẩm một câu liền xoay người mặt hướng về phía lưng sofa. Được người mình thích khen ngợi trước mặt như vậy, dù khuôn mặt bị người ta nói là tăng băng của hần cũng cảm thấy dường như nóng lên một chút rồi.

“Hả? Cậu nói gì cơ?” Vương Tây vừa mới lấy lại tinh thần từ thế giới tràn đầy hồ lô của mình, chỉ thấy Hồ Lục quay lưng về phía mình.

“Không có gì.” Hồ Lục rầu rĩ nói.

“Ah... Có phải cậu không, không thích tiểu thuyết BL hay không?” Vương Tây đột nhiên nhận ra vấn đề này, ngay từ đầu chỉ do đầu óc của cậu nóng lên muốn chia sẻ thứ mình thích với bạn tốt mà thôi, lại quên hỏi đối phương có hứng thú với thứ này hay không.

Hồ Lục nghe vậy đành phải xoay người lại, nói: “Không phải.” Nếu như hần không có hứng thú thì viết cái đó để làm chi hả?

“Hi hi, vậy là tốt rồi... Ôi chao, sao mặt của cậu lại hồng hồng vậy?” Vương Tây đưa tay sờ mặt của Hồ Lục một cái, nhiệt độ cũng không thấp, vội kêu lên: “Có phải bị sốt rồi hay không? Tớ đi tìm thuốc hạ sốt còn dư lại lần trước cho cậu a! Đã nói là mở điều hòa quá lâu không tốt cho cơ thể rồi...”

“Tớ không bị sốt.” Hồ Lục vội vàng kéo cổ tay Vương Tây, “Chỉ là... Hơi thiếu oxi thôi, cậu mở cửa sổ ra một chút là được rồi.”

“...À.” Vương Tây nhìn gò má Hồ Lục đỏ mặt hiem thấy liền lơ đãng trong chốc lát. Thiếu không khí?! Có cần tớ giúp cậu hô hấp nhân tạo một chút hay không...

Khụ khụ, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, Vương Tây vội vàng đứng lên đi mở cửa sổ, vừa đi vừa vỗ nhẹ lên mặt mình, đột nhiên cảm thấy cái nhà này quả thật có chút khó chịu oi bức, làm hại cậu hình như cũng hơi, thiếu oxi rồi...

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện Vương Tây và Hồ Lục đều là sinh viên của đại học S, cùng lớp cùng chuyên ngành. Hai người quen biết từ năm lớp bốn tiểu học đến nay xấp xỉ gần mười năm, đến bây giờ Hồ Lục vẫn còn nhớ rõ câu nói của tiên của Vương Tây với mình là —— “Tớ muốn ăn kem ly.”

Khi đó, ba Vương Tây mua xổ số đột nhiên trúng giải lớn một triệu, trong một đêm trở thành nhà giàu mới nổi. Mẹ Vương Tây đặt mua cho tiểu Vương Tây vài bộ quần áo hàng hiệu, nếu Vương Tây không phải là bé trai, nhất định mẹ cậu còn phải đeo cho cậu đồ trang sức linh tinh nữa. Hơn nữa gương mặt Vương Tây trắng nõn múp míp, người khác vừa nhìn đã biết cậu dường như là trẻ con nhà giàu có.

Vì thế trên đường về nhà trong một buổi chiều tan học nào đó, tiểu Vương Tây cầm tiền trên tay chuẩn bị mua bị kem ly bị hai tên côn đồ trung học theo dõi.

Bởi vì kem ly vị dứa cậu thích ăn nhất chỉ có cửa hàng nhỏ ở khu phố khác bán, Vương Tây liền muốn đi lối tắt băng qua một cái hẻm nhỏ ở giữa, chuyện này đúng lúc cho hai tên côn đồ có cơ hội xuống tay...

Vương Tây bị bọn họ chặn trong hẻm nhỏ không có người qua lại, nắm chặt tiền không chịu buông tay, hai người kia đang chuẩn bị nhào vô đánh, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của một đứa bé từ chỗ ngoặt truyền đến.

“Ba, đi đường này nè, gần hơn một chút!”

Biết có người lớn sắp đến, một đứa tóc vàng trong đó thừa dịp khi Vương Tây không chú ý, lập tức cướp tiền trong tay cậu rồi cùng tên còn lại nhanh chóng bỏ chạy.

Vương Tây nhìn phương hướng hai người kia chạy đi, đứng ngây ra, đợi sau khi kịp phản ứng hô to một tiếng “Kem ly của tôi” liền muốn đuổi theo, lại bị một người một phen túm chặt quai cặp đeo trên lưng. Nhìn lại, phát hiện thì ra là Hồ Lục chung lớp với mình, không nói lời gì vội vàng kéo mình về hướng ngược lại ra khỏi hẻm nhỏ.

A?!

Sao hồ lô lại ở đây?

Trước kia tan học chưa từng gặp phải cậu ấy trên con đường này a?

Còn nữa, ba hồ lô đâu?

...

Vương Tây ngơ ngác không biết nên hỏi vấn đề nào trước mới được, vì thế chỉ đành phải ngoan ngoan yên lặng đi theo Hồ Lục, đang đi đột nhiên cậu dừng lại.

Hồ Lục nhìn tử đông trước mặt mình, lại nhìn hai mắt Vương Tây đã nhanh chóng rơi vào tử đông, trong lòng có chút buồn cười, cũng không hỏi cậu vì sao không đi tiếp, liền chờ đợi nhìn xem khi nào thì cậu mới mở miệng.

Vây Tây nuốt một ngụm nước bọt, được một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phía Hồ Lục, đáng thương hề hề nói: “Tớ muốn ăn kem ly...”

Hồ Lục nhìn chằm chằm đôi mắt hơi hơi phấp phấp thủy quang (dính nước mắt lấp lánh) gắn trên khuôn mặt của cậu, bỗng nhiên cảm thấy cậu dường như vừa trở nên đáng yêu hơn một chút, đáng yêu đến mức... khiến cho mình hơi muốn bắt nạt cậu.

Nghĩ như vậy, Hồ Lục liền thật sự vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má của Vương Tây, nói: “Từ nay về sau làm người hầu của tớ, tớ sẽ mời cậu ăn kem ly.”

Nghe nói thế, trong nháy mắt Vương Tây cười vui vẻ đến cong cả mặt mày...

Thật ra lúc vừa được phân đến lớp mới, cậu liền chú ý tới Hồ Lục ngồi phía sau ở giữa lớp. Hồ Lục không thích nói chuyện lắm, cũng không thích chơi đùa ầm ĩ với nam sinh khác, với một khuôn mặt nhỏ nhỏ đẹp trai, bị các tiểu nữ sinh trong lớp trực tiếp kêu quá ngầu. Chẳng qua đến bây giờ Hồ Lục nhớ lại mình lúc đó đều cảm thấy đó quả thật là lịch sử đen tối cả đời này của hắn a.

Người đều hướng tới ưu điểm người khác có nhưng bản thân không có, tiểu Vương Tây cũng không ngoại lệ. Từ lúc bắt đầu, trong lòng cậu liền lặng lẽ coi Hồ Lục là thần tượng của mình.

Hiện tại thần tượng Hồ Lục chủ động yêu cầu mình làm người hầu cho cậu ấy, trong lòng Vương Tây trăm lần nguyện ý, huống chi Hồ Lục còn nói sẽ mua kem ly cho cậu, vì thế cậu không chút do dự gật đầu nói: “Ừ, Không thành vấn đề.”

Ai ngờ, hai người bọn họ, từ tiểu học theo tới đại học...

Tuy nói Vương Tây là người hầu của Hồ Lục, nhưng thật ra quan hệ của hai người là bạn tốt, chỉ là lúc ấy Hồ Lục được gọi là lãnh khốc xấu hổ khi chủ động yêu cầu Vương Tây làm bạn tốt với mình, vậy nên mới không được tự nhiên sửa miệng bảo cậu làm người hầu của mình.

Hơn nữa Vương Tây căn bản không ngại làm người hầu gì đó, hoặc là nói, thật ra ngày đó sau khi cậu ăn hết kem ly Hồ Lục mua cho cũng đã quên chuyện đó luôn rồi, sau này tiếp tục đi theo Hồ Lục cũng hoàn toàn do cậu tự nguyện.

Khi Vương Tây và Hồ Lục trở thành bạn bè, chuyện gì cũng nói cho hắn biết, nhỏ như số tiền gửi ngân hàng của bản thân, xấu hổ như lúc nhỏ đã từng tiểu lên giường vài lần, từng ăn “Măng xào thịt”, lần tiếp theo là khi cậu lần đầu tiên phát hiện chuyện tính hướng của bản thân khác với người bình thường thời hồi trung học...

Nhưng chỉ duy nhất có một việc vẫn luôn được cậu giấu trong lòng chưa từng nói ra với bất kỳ ai, đó chính là... Cậu thích Hồ Lục.

Không phải loại thích giống như sùng bái thần tượng, mà là loại thích sẽ sinh ra dục vọng... Trực giác của cậu đã từng nói cho cậu biết rằng chuyện này một khi kể ra thì cuối cùng sẽ không thể trở lại như xưa được nữa, cậu không muốn cũng không dám mạo hiểm như vậy, chỉ bởi vì đối phương là Hồ Lục.

Dù sao đồng thời sinh hoạt với Hồ Lục giống như hiện tại, cậu cũng rất vui vẻ, về phần chuyện sau này vẫn là đi một bước tính một bước thôi, luôn lo được lo mất làm sao sẽ vui vẻ được chứ. Chú thích:

Măng xào thịt (Măng sao thịt ti):

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Tây, tỉnh lại đi...” Hồ Lục lay lay Vương Tây đã ngủ trưa cả một buổi chiều, nhìn về mặt lúc tên kia yên tĩnh ngủ, thấy cậu không có phản ứng gì liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên môi của cậu, dù sao... chuyện này cũng không phải mới làm lần đầu.

Hồ Lục vẫn luôn biết rằng Vương Tây thích ngủ, từ sau khi cậu trở thành người hầu của mình, sáng sớm đến trường từ nhỏ đến lớn lần nào rời giường không phải do mình đánh thức.

Còn nhớ rõ một tháng chạy nước rút cuối khi thi tốt nghiệp trung học năm đó, chủ nhiệm lớp làm ra cho mỗi người một tấm thẻ chăm chỉ dán trên bảng đen phía sau lớp học để khích lệ bản thân, hết phần lớn bạn học đều viết nỗ lực phấn đấu vì đại học nào đó này nọ, mà Vương Tây lại viết đầy chữ sleep trên thẻ...

Có bạn học hỏi cậu vì sao không trực tiếp viết chữ ngủ thôi?

Cậu quay lại nhỏ giọng nói sợ bị chủ nhiệm hiểu được ý nghĩa trong đó sẽ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a!

Hồ Lục bên cạnh nghe thấy trợn tròn mắt, trong lòng mắng: Ngu ngốc! Tuy chủ nhiệm lớp là thầy dạy văn, nhưng điều này không có nghĩa là tiếng Anh của thầy do cô dạy nhạc dạy được không!

...

Học kỳ một năm thứ hai đại học, Vương Tây liền theo Hồ Lục rời khỏi phòng trọ bốn người trong trường đến phụ cận thuê phòng ở.

Theo như cách nói của Hồ Lục lúc đó thì phòng bốn người có hơi chật chội, đặc biệt là sáng sớm thường gặp phải tình huống vài người cùng nhau giành WC, quá bất tiện rồi. Chẳng qua, nguyên nhân thật sự hẳn

dọn ra ngoài chỉ có bản thân hấn biết...

Khi đó năm nhất đại học vừa hoàn thành huấn luyện quân sự, các anh em đều vội vàng xông về phòng ngủ muốn tắm rửa mát mẻ mát mẻ. Vương Tây cởi đồ rần rỉ trên người, bạn cùng phòng Giáp vừa thoáng nhìn qua liền thấy một thân da thịt trắng nõn của cậu, liền tự tay bóp một cái trên cánh tay cậu, đùa giỡn cười nói: “Ồ! Thằng nhóc này tại sao phơi nắng lại không đen hả!”

Vương Tây vội vã vùng vẫy thoát khỏi móng heo của người kia, ngẩng đầu lên, đắc ý trả lời: “Hừ! Tớ đây là trời sinh, cậu muốn cũng không được đâu!”

“Thôi đi, ai mà thèm hả! Lỡ đám nữ sinh kia mà biết được sẽ ghen tị cậu chết mất! Ha ha ha...”

Hồ Lục bên cạnh nhìn thấy vài cái dấu tay đỏ ửng trên cánh tay của Vương Tây, trong lòng trực tiếp mắng thằng nhóc thối này bị người ta chiếm tiện nghi mà còn không tự biết! Lòng đỏ kị bùng nổ, nhin không được đá vào mông của Vương Tây một cú, tức giận nói: “Còn không nhanh đi tắm một chút đi, tắm xong rồi sẽ tới tớ!”

“... à.” Vương Tây vội vã một tay bưng mông rồi lách vào trong WC.

Lời vừa ra khỏi miệng ngược lại Hồ Lục không nghĩ nhiều, nhưng người nghe có ý a! Vương Tây bên kia chạy về phía WC tắm nước lạnh, trong đầu vang lên câu nói cuối cùng kia của Hồ Lục: “Tắm xong rồi tới lượt tớ, tắm xong rồi tới lượt tớ, tắm xong rồi tới lượt tớ...”

(Cam: giải thích chỗ này một chút vì chắc mọi người không hiểu. Câu của Hồ Lục nguyên văn là “tắm xong rồi hảo nên ta thượng”, có thể hiểu là đợi tắm tốt rồi thì sẽ thượng, chữ thượng trong trên dưới ấy, cũng có thể hiểu là làm chuyện ấy ấy. Nhưng còn một nghĩa khác là đợi Vương Tây tắm xong rồi thì đến lượt bạn ấy/dến bạn ấy vào. Câu nó trong sáng lắm mà do bạn Vương Tây nghĩ bậy thôi =)))

Không xong rồi! Vương Tây che mặt, tiểu đệ đệ phía dưới... ngẩng đầu lên rồi!

...

Hồ Lục nhìn người còn đang trong mộng chép a! Chép a! Miệng Vương Tây, không thể làm gì khác hơn là xuất ra chiêu cũ, dùng ngón trỏ và ngón cái bóp mũi cậu...

Vương Tây đang nằm mơ thấy mình bị cảm nghẹt mũi không thở ra được, còn bất cẩn một chút té xuống sông, sau đó được Hồ Lục cứu, miệng đối miệng làm hô hấp nhân tạo...

Đợi sau khi cậu tỉnh lại há to miệng vù vù thở dốc mới phát hiện ra có người bóp mũi cậu. Giơ tay lên gạt đi nhanh vuốt ma quỷ của Hồ Lục, bĩu môi nói: “Sao cậu lại bóp mũi của tớ hả?! Đây là đồ thật đó, tớ cũng chưa từng chỉnh sửa!”

“Đứng lên, đi ra ăn cơm.” Thấy cuối cùng người đã tỉnh dậy, Hồ Lục xoay người đi đổi giày.

“À... Hôm nay là thứ mấy trong tuần ấy nhỉ?” Vương Tây dùng sức dụi dụi mắt, vừa mới tỉnh ngủ, chương trình đại não vẫn chưa vận hành tốt lần nữa, lại trong chốc lát không nhớ nổi tối nay là chiều thứ mấy rồi.

“... Thứ năm.”

“À... Thứ năm, thứ năm, thứ năm?!” Vương Tây lúc này mới đột nhiên nhớ lại chuyện quan trọng gì đó, kêu lên: “Trời ơi! Hôm nay đại thần Hồ Lô sẽ đăng chương mới đó!” Trở mình một cái lật người đứng dậy muốn đi mở máy tính, cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt.

“Rửa mặt, đi ra ăn cơm.” Hồ Lục vừa nói đã quay trở lại, đắp khăn nhỏ đã làm ướt lên mặt của cậu.

“Nhưng mà...” Vương Tây lau mặt một cái, trong lòng có chút đấu tranh. Trước đó không lâu cậu vừa mới nhảy vào trong một cái hố mới mà đại thần Hồ Lô vừa đào, vừa đọc đến khúc gây cản liền ngắt ngang, chỗ dừng thật khiến lòng người ngứa ngáy căng thẳng, đang chờ đại thần Hồ Lô tối nay đăng thêm để đỡ thêm đó.

Hồ Lục buông tay nắm lấy Vương Tây ra liền xoay người chuẩn bị mở cửa phòng bước ra, dừng ở cửa một chút. đầu cũng không quay lại nhỏ giọng nói: “Tối nay hấn sẽ không đăng chương mới đâu!”

“Cậu nói gì cơ?” Vương Tây thấy Hồ Lục đã đi đến chỗ cầu thang, trong lòng quỳnh lên. Nghĩ rằng, vậy thì đợi sau khi về đọc truyện tiếp a! Vội vã mang giày vào rồi đuổi theo, “Đây! Cậu có chờ tớ một chút không hả!” Chú thích:

Quần áo rằn ri (muốn kiếm mấy anh soái ca nước ngoài mà toàn thấy trai nước mình =))

4. Chương 4

“Chỗ này, ăn ở đây hả?” Vương Tây nhìn nhà hàng cơm Tây trang hoàng đẹp đẽ trước mắt, hơi không chắc chắn hỏi người nào đó dẫn đường bên cạnh.

“Đúng vậy.” Hồ Lục liếc mắt nhìn Vương Tây một cái, đi trước bước vào.

“Xin hỏi hai ngài muốn dùng gì?”

“À... Cho tôi một suất trẻ em.” Vương Tây liếc mắt một cái liền nhìn trúng suất ăn trẻ em có kèm kem ly, cậu nghĩ đến hình như ngay cả nước miếng cũng trở nên ngọt.

Nụ cười trên mặt bỗng bàn đường như hơi cứng lại, thử đề nghị với cậu là suất ăn trẻ con rất ít, có thể sẽ không đủ no.

“Vậy thì lấy hai phần là được.”

“ ... ”

“Tôi đi toilet đã, chút nữa sẽ gọi thêm.” Hồ Lục còn chưa chọn tốt món ăn của bản thân đã đứng dậy rời khỏi trước.

Một lát sau, bồi bàn mang suất ăn tình nhân bước đến đặt trên bàn.

Vương Tây nhìn, có chút bất mãn nói: “Nhầm rồi nhầm rồi, tôi muốn là kem... suất ăn trẻ em!”

“Thật ngại quá, thưa ngài, suất ăn trẻ em hôm nay đã bán hết, vừa rồi chạm mặt ngài đây, nhận được sự đồng ý của ngài ấy đổi thành suất ăn tình nhân.” Tiểu ca bồi bàn trong lòng lau mồ hôi, đều là do giữa đường gặp phải vị suất ca kia từ WC bước ra dạy hấn nói thế, trời có thể chứng giám, nguyên liệu làm suất ăn trẻ em trong phòng bếp khá đầy đủ đó!

“Hả... Vậy được rồi.” Vương Tây thoáng nhìn qua Hồ Lục đối diện không nói lời nào đã bắt đầu ăn, không biết vì sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Sau khi ăn cơm tối xong, Vương Tây và Hồ Lục kề vai đi trên đường, thấy hấn không có ý định muốn lái xe về chút nào.

Lúc đi ngang qua một rạp chiếu phim lại thấy Hồ Lục đột nhiên đi vào mua hai tấm vé...

Cho đến khi Vương Tây ôm một túi bắp rang bơ ngồi trong phòng chiếu phim, cũng cảm thấy những điều xảy ra hôm nay đều không chân thật... Cậu lại có thể đột nhiên giống như người yêu với Hồ Lục đi ăn suất cơm tình nhân, bây giờ còn cùng nhau ngồi chỗ này xem phim!

Vương Tây yên lặng lập lại một cách máy móc bỏ một nắm bỏng ngô vào miệng, lúc này bỗng nhiên chú ý đến, trên màn ảnh đúng là bộ phim mình đã thấy không lâu trước đó, còn được rất nhiều người đăng đánh giá rất hay đề cử trên weibo...

Ban đêm lúc trở về căn phòng được thuê, Vương Tây vẫn còn đang thao thao bất tuyệt nói về bộ phim, Hồ Lục chỉ lẳng lặng nghe, có khi khe khẽ phát biểu đơn âm tiết (từ một chữ như à, ừ,...) không rõ ý tứ hàm xúc, để cho Vương Tây biết rằng mình có nghe cậu nói.

“Bình luận của bộ phim trên web thật sự rất tốt, trên weibo của tớ còn có rất nhiều người đề cử kia mà.” Chẳng qua Vương Tây cảm thấy có thể ban đầu kỳ vọng của cậu dành cho bộ phim này quá cao! Thật ra vẫn có một chút thất vọng nho nhỏ, nhưng nhanh chóng được đền bù lúc Hồ Lục mời bản thân đi xem phim.

“Đúng rồi, cậu có weibo hay không? Hai chúng ta follow lẫn nhau đi!! Nick weibo của tớ là Cơ Cơ Phúc Cơ Cơ...” Lời vừa ra khỏi miệng Vương Tây lập tức hối hận, trước đây vì tìm kiếm bạn gay cùng chung chí hướng trên mạng mà lấy tên này, hiện tại tuy rằng nghe giống chít chít phục chít chít, nhưng cũng giống kê kê phù kê kê a! Lại nói, follow nhau sẽ chỉ làm cậu càng bại lộ hơn được không!

(cơ, chít, kê đều đọc là [ji], cơ chắc là trong cơ hữu (aka bạn gay), chít và kê thì hình như đều để chỉ “cái ấy”, phúc và phục đọc là [fù], phù đọc là [fú])

Hồ Lục không nhịn được cười trộm một chút, hẳn sẽ không nói cho Vương Tây biết bản thân đã sớm thừa dịp khi cậu lên mạng xem trộm weibo của cậu rồi. Ngược lại hẳn có hai tài khoản, một cái thì tên là Tử Kim Hồ Lô, một cái tiểu hào (kiểu như nick nhỏ) thì tất cả những thứ ghi trên đó đều là liên quan tới việc thăm mền Vương Tây, vậy nên mặc kệ hẳn khai ra cái nào thì không nghi ngờ gì giống như tự phơi bày a!

Xem ra phải đi đăng ký một cái tiểu nào nữa mới được, Hồ Lục suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác nói: “Tên weibo của tớ hơi dài, tớ không nhớ rõ lắm, chút nữa sẽ follow cậu.”

“Được thôi.” Lúc nói chuyện Vương Tây đã mở máy tính lên, “Ôi chào? Tại sao đêm nay đại thần Hồ Lô không đăng chương mới vậy?!”

Hồ Lục quay mặt sang chỗ khác sờ sờ mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Bởi vì đêm nay hẳn phải trải qua đêm thất tịch lễ tình nhân với cậu đó.”

5. Chương 5

Có người nói thời gian trôi qua quá chậm, đó là do hẳn vẫn chưa nghỉ học; lại có người nói thời gian trôi quá nhanh, đó là do hẳn phải lập tức đi học.

Sau khi Vương Tây và Hồ Lục nghỉ hè ở năm thứ hai đại học lần lượt thi được bằng lái, lập tức còn hơn mười ngày nữa sẽ đi học trở lại...

Tối thứ bảy, Hồ Lục lại gọi điện thoại cho Vương Tây cùng ra ngoài ăn cơm. Hẳn thừa nhận, ngoài trừ lấy lý do này hẳn thật sự không nghĩ ra lý do tốt hơn có thể hẹn cậu ra ngoài. Vì vậy theo một mặt khác mà nói thì Vương Tây liền “được ăn hàng” rồi.

Nhưng Vương Tây cũng không nghĩ ra, rõ ràng tất cả mọi người đều ăn thức ăn giống nhau, tại sao đường nét gương mặt của Hồ Lục ngày càng góc cạnh rõ ràng, 360 độ không góc chết đẹp trai đến rồi tinh rồi mù, mà gương mặt của bản thân mình lại vẫn tròn trịa đầy thịt là sao?!

Hồ Lục chờ dưới cây ngô đồng, từ xa đã nhìn thấy Vương Tây mặc áo sơ mi sọc caro tay ngắn chậm chậm đi về phía hẳn, trong lòng thoáng chốc ngũ vị tạp trần (ý chỉ lòng dạ rối bời), nghĩ rằng nếu có thể giang hai tay ôm cậu một cái cũng tốt a... Khoảng cách không gần không xa giống như bây giờ thật không biết

còn có thể duy trì đến khi nào...

Vương Tây chạy đến trước mặt Hồ Lục, đưa cái hộp đã bóp đến toát mồ hôi trên tay cho hắn, cười chúc mừng nói: “Hồ lô, sinh nhật vui vẻ!”

Hồ Lục mở hộp ra, lúc thấy thứ nằm bên trong là một cái đồng hồ kiểu dáng đơn giản, lòng rung động một chút, ý cười trên khóe miệng muốn giấu cũng không giấu được, trả lời: “Cảm ơn.”

Hắn không thích sinh nhật của mình như thế nào, bạn bè bên cạnh ngoại trừ Vương Tây ra cũng không người nào biết sinh nhật của hắn là ngày nào, có đôi khi ngay cả bản thân hắn cũng sẽ quên ngày đó là sinh nhật của mình, thế nhưng năm nào Vương Tây cũng nhớ kỹ tặng quà sinh nhật cho mình để nhắc nhở.

“Hi hi, hai ta còn nói cảm ơn với không cảm ơn gì nữa... Ăn lẩu hả? Mau vào đi thôi, mấy ngày nay tớ cũng thêm sắp chết rồi!” Vương Tây chú ý thấy vẻ mặt vui vẻ của Hồ Lục lúc được mình tặng quà, cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, chẳng qua trong lòng vẫn thoáng có chút buồn bã...

Đồng hồ cậu tặng cho Hồ Lục vốn là một trong đôi đồng hồ đeo tay tình nhân, cái còn lại do cậu giữ lại, nghĩ thầm chờ sau này nếu hai người tốt nghiệp đại học không ở chung một chỗ, cậu liền đeo cái đồng hồ kia lên...

Lúc chia tay sau khi ăn xong, Hồ Lục hẹn Vương Tây đi tỉnh bên cạnh chơi một tuần, sau đó lại cùng đến trường báo danh.

Có chơi, hơn nữa còn ở cùng với Hồ Lục, Vương Tây vui mừng còn không kịp, lập tức đồng ý.

6. Chương 6

Trạm đầu tiên hai người đến là một công viên quốc gia cây cối um tùm, khí hậu trong núi hơi âm u lạnh lẽo, may mắn đồ đạc của Vương Tây và Hồ Lục chuẩn bị khá đầy đủ, đem theo áo khoác quần dài. Khi chạy đến nơi trời cũng đã sắp tối, hai người bọn họ đành phải ngủ tạm một đêm ở một khách sạn nhỏ trong trang trại.

Ngày thứ hai, mặt trời rất nể mặt lộ cái mặt to hình tròn, chẳng qua trong núi tựa như được thiên nhiên lấp đặt máy điều hòa, một chút cũng không nóng. Vương Tây và Hồ Lục cũng không thuê hướng dẫn viên du lịch, tự mình đi dạo hơn phân nửa một số điểm tham quan theo dấu hiệu dọc đường.

Khi xuống đường núi, có lẽ do không khí trong núi ẩm ướt, tảng đá dọc đường cũng mọc đầy rêu xanh. Vương Tây một lòng muốn nhanh chóng nhìn hấy biển giới thiệu vắn tắt về cảnh quan phía trước, không chú ý trượt chân một cái bị trượt chân, lúc té xong đau đến mức khiến trán cậu không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hồ Lục vội vàng đỡ Vương Tây một cái, từ từ đi đến đường chính, để cho cậu ngồi trên ghế một chút, bản thân đi thử đi xem gần đó có cửa hàng nhỏ vân vân để hắt mua chút nước đá đến đắp.

“Nè... Hồ lô, cậu có thể sẵn tiện mua kem ly về cho tớ không? Hít!” Vương Tây vừa nhớ tới kem ly đã kích động đến mức quên bản thân đang trật khớp mà đứng lên, lập tức đau đến mức cả mặt vắn vẹo lại đặt mông ngồi xuống lại.

“Biết rồi, cậu ngoan ngoãn ngồi đó, chờ tớ trở lại!”

Sau khi Hồ Lục rời khỏi, Vương Tây nhìn xung quanh trước mắt ngoài cây vẫn là cây, cảm thấy có chút buồn chán, liền lấy điện thoại di động ra bắt đầu lướt weibo, không cố gắng một chút làm sao có thể tìm người chung chí hướng được.

Vương Tây vừa nghĩ bản thân có thể gặp phải người nào trong rừng sâu núi thẳm này a, một bên tìm kiếm weibo xung quanh.

“ ... ”

Liếc mắt nhìn còn tưởng mình nhìn nhầm rồi! Cái này vừa tìm một chút, cậu lại có thể thấy trên điện thoại di động biểu thị weibo của đại thần Tử Kim Hồ Lô cách chỗ cậu 100m!

Vương Tây kích động đến mức tim suýt chút nữa nhảy khỏi cổ họng, nếu chân không phải chân trật khớp rồi, cậu quả thật hận không thể chạy ba vòng trong phạm vi 100m tìm đại thần Hồ Lô thật kỹ!

Hồ Lục rất nhanh đã cầm một túi đá lạnh trên tay, một tay cầm một hộp kem ly trở về, vừa rồi lúc mua kem ly hắt thuận tay chụp một tấm hình up lên weibo, chẳng qua, hình như hắt đã quên đổi tiểu hào khác rồi... (Cam: ý là Hồ Lục đã tạo nick mới, nhưng do quen dùng nick cũ nên tiện tay đăng hình luôn mà không chịu đổi nick mới lập.)

Không biết có thể bị tên kia phát hiện hay không, nếu như không phát hiện, chút nữa hắt liền len lén xóa cái weibo kia; nếu như bị phát hiện, vậy hắt đành phải đâm lao thì phải theo lao rồi...

“Hồ lô, hồ lô!” Vương Tây la lớn, trong núi cũng truyền ra tiếng vọng lại.

Hồ Lục từng bước đi về phía cậu, bỗng nhiên có loại bản thân có loại ảo giác trái tim chứa đầy hình bóng của Vương Tây, bắt đầu không hiểu sao có chút khẩn trương.

Vương Tây không chú ý đến khác thường trên mặt Hồ Lục, vẫn vô cùng vui vẻ như trước lắc lắc điện thoại di động, tiếp tục nói: “Cậu biết không? Biết không? Tớ vừa phát hiện đại thần Tử Kim Hồ Lô ở xung quanh đây đó đó! Hắt còn nói trên weibo là mua kem ly cho người hắt thích cách chỗ tớ 100m... “

Ồi chào?! Hình như có gì đó không đúng...

Vương Tây nhìn hộp kem ly trên tay trái của Hồ Lục... Tại sao dường như... giống với thứ đại thần Hồ Lô cầm trên tay y như đúc?!

Nhìn nhìn lại ảnh chụp trên điện thoại di động... A hử! Ngay cả nốt ruồi trên ngón tay cái của hai người này cũng giống nhau!

Còn nữa còn nữa! Vì sao đồng hồ trên cổ tay của đại thần Hồ Lô trong hình lại giống với đồng hồ mà mình tặng cho Hồ Lục vậy hử hử hử!

...

7. Chương 7

Hồ Lục nhìn Vương Tây đã hoàn toàn ngớ ngẩn, cũng không biết bao lâu mới có thể phục hồi tinh thần lại, chỉ đành tạm thời đặt kem ly trên ghế, bản thân ngồi xổm xuống giả bộ đặt chân cậu lên túi đá đã buộc miệng.

Vương Tây bên này rất vất vả cuối cùng đã suy nghĩ lý do rõ ràng, sau khi hiểu được đại thần Tử Kim Hồ Lô là người bạn Hồ Lục của mình, trên mặt cả chân bỗng nhiên truyền đến cảm giác kích thích lạnh như băng.

Phản ứng đầu tiên của cậu là bị rần rần! Dùng sức đạp chân một cái muốn vấy rớt nó, chẳng qua... Hình như cậu đá trúng thứ gì rồi thì phải?

Hồ Lục: "..."

Vương Tây: "..."

Hồ Lục đột nhiên không kịp chuẩn bị bị đá ngã xuống đất, cũng có chút hỗn loạn.

"A! Hồ lô hồ lô! Không phải tớ cố ý, tớ tưởng là có rần rần tớ... Có phải đá cậu bị thương rồi không?"

"..." Xà... Hửn thuộc họ dê dê được không?!

Vương Tây vừa nói liền muốn đứng dậy đỡ Hồ Lục, nhưng cậu đã quên vết thương ở chân mình vẫn chưa nhanh nhẹn, kết quả ngã về phía trước tăn nhăn nhào vào trên người Hồ Lục.

“...” Yêu thương nhưng nhớ này tới cũng có chút quá đột ngột a?!

“... Tớ, tớ thật sự không cố ý... Chỉ là tớ quá kích động! Cậu nói bạn bè của tớ là đại thần loại chuyện chó ngáp phải ruồi này tại sao lại xảy ra trên người tớ được hả?”

“...” Ngáp phải ruồi?! Được rồi...

Từ đầu đến cuối Hồ Lục không nói một câu, mặt lạnh xoay người đứng lên đỡ Vương Tây ngồi lại trên ghế, dự định ở đây đợi xe ngắm cảnh đi ngang đón bọn họ quay về chỗ ở là được.

Nhìn ngọn núi tình nhân tình nhân bọn họ vừa mới leo qua trước mắt, Hồ Lục yên lặng suy nghĩ. Nếu Vương Tây không trực tiếp đáp lại hắn, có lẽ chính là từ chối rồi!

Vương Tây ngồi bên cạnh Hồ Lục, một bên ăn kem ly đã tan gần hết, một bên lén nhìn sườn mặt Hồ Lục... Ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa lá cây rơi trên tóc hắn một chút, diện mạo vẫn giống như lần đầu tiên mình nhìn thấy hắn...

Vừa rồi đại thần Hồ Lô nói ở xung quanh đăng weibo nói hắn đang mua kem ly cho người mình thích, mà Hồ Lục mua kem về cho mình, ý nghĩa chính là... Hồ Lục thích cậu sao?

Ăn kem ly thích nhất vào miệng, lần đầu tiên Vương Tây cảm thấy đã quên mất nó có mùi vị gì... Lần nữa suy nghĩ kỹ chuyện này vài lần, cậu xác định, lần này bản thân thật sự không hiểu sai ý!

“Hồ Lục... Tớ, tớ cũng thích cậu!”

Lần đầu tiên Vương Tây hàng thật giá thật gọi tên Hồ Lục chứ không phải biệt danh của hắn, trong giọng nói còn hơi run rẩy, nhưng Hồ Lục lại cảm thấy đây là câu nói mà khi nghe được khiến hắn hạnh phúc nhất trên đời!

Bỗng nhiên hắn nghiêng người qua, nhìn gương mặt phỉếm hồng của Vương Tây, khẽ cười nói: “Làm sao bây giờ? Tớ cũng muốn ăn kem ly rồi...”

“A?! Vậy tớ... ô ô...” Vương Tây còn chưa kịp nó để bản thân đi mua kem ly cho hắn đã bị Hồ Lục dùng môi che kín bít miệng lại rồi. Trên môi truyền đến cảm xúc mềm mại quen thuộc như thế, thật giống như giấc mơ mà trước đây cậu thường mơ thấy vậy...

Đầu lưỡi Hồ Lục luồn vào không ngừng liếm láp “bánh pút-đinh” trơn trượt trong miệng Vương Tây, nghĩ thầm: Thật tốt... Cuối cùng hắn cũng ăn được “kem ly” yêu dấu rồi.

(Cam: thật sự cũng không biết “bánh pút-đinh” này là ẩn dụ cái gì, chắc là lưỡi của bạn Vương Tây chăng?)

Ánh mặt trời, rừng xanh*, đại thần, kem ly, ngoài ra còn có một chút rõ ràng.

(*rừng xanh nguyên văn là “lục lâm” or “Lục Lâm”, nói chung cũng không rõ hiểu theo nghĩa nào. “Lục Lâm” theo QT định nghĩa “vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại”, nhưng mình thấy chẳng liên quan. Thôi để rừng xanh đi, vẫn đúng nghĩa và cho hợp ngữ cảnh liệt kê.)

Trong nháy mắt, mọi thứ đều trở nên tốt đẹp như vậy...

END

8. Chương 8: Phiên Ngoại Nhỏ: Trùng Hợp

Trùng hợp sở dĩ là trùng hợp là vì cơ hội xuất hiện thật sự quá ít, nhưng trùng hợp giữa Vương Tây và Hồ Lục thì dường như quá nhiều một chút...

Có đôi khi Hồ Lục nghĩ, biết đâu một ngày Vương Tây sẽ phát hiện, cô gái trên QQ đề cử Tử Kim Hồ Lô cho cậu kia thật ra là em họ của mình; sẽ phát hiện, suất ăn trẻ em trong lần đi nhà hàng cơm Tây kia kỳ thật do mình cố ý kêu bồi bản đổi thành suất ăn tình nhân; sẽ phát hiện, người bạn trên mạng khiến cậu đi lòng tìm weibo kia thật ra là tiểu tiểu hào của mình...

Thế nhưng, hẳn rõ ràng không nhớ nổi tại sao năm đó mình lại đứng lúc cứu cậu tại nơi hẻm nhỏ như thế...

Lúc đó Vương Tây thường đặt một chiếc gương soi nhỏ trong ngăn bàn học của mình, nữ sinh ngồi cùng bạn cười cậu thật đom đóm, cậu cũng vui vẻ không để ý, chỉ là khi đi học thỉnh thoảng sẽ lên nhìn cái gương nhỏ trong ngăn bàn một cái.

Từ nhỏ đáng người Hồ Lục đã cao, luôn được sắp xếp ngồi ở giữa phía sau phòng học, không giống Vương Tây mỗi lần đều bị thầy cô sắp xếp chỗ ngồi phía trước.

Buổi chiều hôm đó, ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu vào lớp học. Hồ Lục đang nghe giảng, bỗng nhiên bị gì đó chiếu vô mắt một cái, nhìn xung quanh một chút liền phát hiện gương soi nhỏ trong ngăn bàn của Vương Tây ngồi phía trước bên trái. Mà từ hướng này của hắn nhìn sang, đúng lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt bánh bao vừa trắng vừa tròn của Vương Tây, thấy được khiến người ta rất muốn tự tay bóp một cái.

Hồ Lục đang muốn kiềm chế tiếp tục chăm chú nghe lão sư giảng bài, lại đột nhiên thoáng thấy trong gương hình như Vương Tây đang nhìn mình, sau đó hắn cũng bắt đầu theo dõi gương mặt nhỏ hiện lên trong gương này.

Khi đó nhất định Vương Tây không biết, lúc cậu nhìn lên Hồ Lục, thật ra Hồ Lục cũng đang lén lút nhìn

cậu.

Cuối cùng có một ngày khi tan học, Hồ Lục kéo dài động tác dọn dẹp cặp sách, chờ lúc Vương Tây ra khỏi phòng học mới đi theo, muốn thử tìm cơ hội nói với cậu: “Vương Tây, tớ thích cậu, chúng ta làm bạn tốt nhé!”

Nhưng Hồ Lục còn chưa tìm được cơ hội thích hợp đã phát hiện Vương Tây bị hai tên du côn chặn đường trong hẻm nhỏ. Hắn lặng lẽ vào chỗ cua quẹo, cái khó ló cái khôn giả bộ hô một tiếng “ba”, lúc này mới cứu được Vương Tây tránh khỏi một trận đánh nhau độc ác, tuy là cuối cùng tiền của cậu vẫn bị người ta cướp mất.

...

Thật ra, bất kể kết thúc của hai người tốt đẹp thế nào chẳng nữa, trong quá trình xảy ra nhiều trùng hợp hơn nữa, ban đầu cũng phải có duyên quen biết mới được a.

...

“Muốn ăn kem ly hả?”

“Tớ muốn ăn!”

...

“Tớ cũng muốn ăn kem ly rồi...”

“A... đừng... a ân... chậm... chậm một chút...”

Hết phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-be-cua-toi-la-dai-than>